



Arrest

nr. 176 272 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van X op 13 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 november 2015 dient F.B., de minderjarige dochter van de verzoeker, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van L.M., die de Belgische nationaliteit heeft. Op 13 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2015 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid-1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 3.5 en 36, en Lida, punt 70). '

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- brief van O., A. (...) ter bevestiging van feit dat de referentiepersoon tijdelijk verbleven heeft op haar domicilieadres te (...) vanaf 01.01.2015, dd 29/5/2015 + identiteitskaart O., A. (...)*
- Groupon bon op naam referentiepersoon van boottochtje in Parijs met vervaldatum 30.07.2015, geen datum. Ticket met vermelding adres referentiepersoon in Frankrijk voor voorstelling Disney live dd. 11/2/2015.*
- Attest gezinssamenstelling op naam van betrokkene dd. 15.02.2016.*
- Geboorteakte betrokkene*
- Geboorteakte referentiepersoon*
- Geboorteakte A. L. (...), vader van referentiepersoon en oom betrokkene.*
- Paspoort betrokkene*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon in Frankrijk gedomicilieerd was. Uit deze gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen zoals bepaald in richtlijn.2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Frankrijk woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkene niet werd gedomicilieerd in Frankrijk, maar dat zij de hele tijd woonachtig was in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep, nu het beroep enkel door de verzoeker, in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind F.B., werd ingediend, terwijl naar luid van artikel 376 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: B.W.) de ouders die gezamenlijk het gezag over het kind uitoefenen, hun kind gezamenlijk in rechte dienen te vertegenwoordigen. Aangezien het beroep *in casu* enkel door de verzoeker in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van F.B. – zonder de moeder – werd ingesteld, is de verwerende van oordeel dat het onontvankelijk is.

3.2. Artikel 35, § 1, tweede lid, en § 2, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) bepaalt het volgende:

“§ 1. (...)

De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.

§ 2. Ingeval het in § 1 aangewezen recht niet de mogelijkheid biedt de bescherming te waarborgen die de persoon of diens goederen vereisen, wordt de bescherming beheerst door het recht van de Staat waarvan de persoon de nationaliteit heeft.

Het Belgisch recht is van toepassing indien het materieel of juridisch onmogelijk blijkt om de maatregelen te nemen waarin het toepasselijk buitenlands recht voorziet.”

Te dezen wordt niet betwist dat F.B., de dochter van de verzoeker, op het ogenblik van het indienen van onderhavig beroep door de verzoeker minderjarig was en haar gebruikelijke verblijfplaats in België had. Overeenkomstig voormeld artikel 35 van het WIPR worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht.

Ter zake is artikel 376, eerste lid, van het B.W. relevant. Hierin wordt het volgende bepaald:

“Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij moet, overeenkomstig voormeld artikel 376 van het B.W., hiervoor worden vertegenwoordigd door hetzij de beide ouders indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, hetzij door de ouder die het gezag uitoefent, indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (RvS 29 juli 2013, nr. 224.407, Ornelis e.a.).

Met betrekking tot het uitoefenen van het ouderlijk gezag bepaalt artikel 373, eerste lid, van het B.W. het volgende:

“Wanneer de ouders samenleven, oefenen zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uit.”

Er wordt niet aangetoond, noch in het verzoekschrift, noch in enig bij dat verzoekschrift gevoegd stuk, dat de ouders van F.B., voor wie de verzoeker optreedt, bij het instellen van onderhavig beroep niet samenleefden en dat ten aanzien van F.B. het ouderlijk gezag exclusief door één ouder zou worden uitgeoefend. Aldus oefenden de verzoeker en de moeder van F.B. het ouderlijk gezag overeenkomstig de Belgische wetgeving gezamenlijk uit en diende hun minderjarige dochter F.B. dan ook te worden vertegenwoordigd door de beide ouders samen (cf. RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016). Nu dit niet het geval is, is het beroep niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Ter terechtzitting gewezen op de in de nota met opmerkingen opgeworpen exceptie, stelt de raadsman van de verzoeker dat een kind wel degelijk enkel door haar vader in rechte vertegenwoordigd kan zijn. Gevraagd of hij daar ook een rechtsgrond voor heeft, antwoordt de raadsman van de verzoeker: “Nee”. Gelet op het voorgaande toont de raadsman van de verzoeker niet aan dat *in casu* F.B., de minderjarige dochter van de verzoeker, door de verzoeker alleen in rechte kon worden vertegenwoordigd.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN